

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 195/21
Luxembourg den 9. november 2021

Dom i sag C-91/20
Bundesrepublik Deutschland

Det fælles europæiske asylsystem er ikke principielt til hinder for, at en medlemsstat med henblik på opretholdelse af familiens enhed automatisk foretager en afledt udvidelse af flygtningestatus til at omfatte et mindreårigt barn af en forælder, der er blevet tildelt denne status

Sagsøgeren i hovedsagen, LW, der har tunesisk statsborgerskab, er født i Tyskland i 2017 og har en tunesisk mor, hvis asylansøgning ikke blev taget til følge, og en syrisk far, som i 2015 blev tildelt flygtningestatus. Den asylansøgning, som blev indgivet i LW's navn, blev afslået af Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (forbundskontoret for migration og flygtninge, Tyskland).

Da den ret, ved hvilken LW havde anlagt sag til prøvelse af denne afgørelse, ikke gav LW medhold, iværksatte LW revisionsanke til prøvelse af denne rets dom ved den forelæggende ret, Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland).

Den forelæggende ret anførte, at LW ikke kan tildeles flygtningestatus i egen ret. Hun ville nemlig kunne nyde effektiv beskyttelse i Tunesien, som er et land, hvor hun er statsborger. LW opfylder imidlertid de i den nationale lovgivning¹ fastsatte betingelser for at kunne blive tildelt afledt flygtningestatus med henblik på beskyttelse af familien i forbindelse med asyl i sin egenskab af mindreårigt barn af en forælder, der er blevet tildelt denne status. I medfør af denne lovgivning skal der også tildeles flygtningestatus til et barn, der er født i Tyskland, og som i kraft af den anden forælder er statsborger i et tredjeland, på hvis område vedkommende ikke vil blive forfulgt.

Idet den forelæggende ret rejste tvivl om, hvorvidt en sådan fortolkning af tysk ret er forenelig med **direktiv 2011/95**², udsatte den sagen med henblik på at anmode Domstolen om en fortolkning af nævnte direktivs artikel 3³ og artikel 23, stk. 2⁴. I sin dom svarer Domstolen (Store Afdeling), at disse bestemmelser **ikke er til hinder for, at en medlemsstat i medfør af gunstigere nationale bestemmelser med henblik på at opretholde familiens enhed tildeler afledt flygtningestatus til et mindreårigt ugift barn af en tredjelandstatsborger, som er blevet tildelt denne status, herunder i et tilfælde, hvor barnet er født på denne medlemsstats område og i kraft af den anden forælder er statsborger i et tredjeland, på hvis område barnet ikke risikerer forfølgelse**. Sådanne nationale bestemmelsers **forenelighed** med direktiv 2011/95 **forudsætter**

¹ I det foreliggende tilfælde § 26, stk. 2 og 5, i Asylgesetz (asyllov) i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen. Disse to bestemmelser fastsætter, sammenholdt med hinanden, at et mindreårigt ugift barn af en flygtning efter ansøgning anerkendes som berettiget til international beskyttelse, når den status, som barnets forælder er tildelt, er endelig.

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13.12.2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidieret beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9).

³ Denne bestemmelse fastsætter muligheden for, at medlemsstaterne kan indføre eller opretholde gunstigere standarder for fastsættelse af, hvem der kan anerkendes som flygtninge, og for fastsættelse af indholdet af international beskyttelse, for så vidt som disse standarder er forenelige med dette direktiv.

⁴ Denne bestemmelse, der har til formål at sikre, at familiens enhed opretholdes for en person med international beskyttelse, såfremt den pågældendes familiemedlemmer ikke individuelt er berettiget til en sådan beskyttelse, fastsætter, at visse fordele, som indrømmes personen med international beskyttelse, udvides til at omfatte nævnte familiemedlemmer.

imidlertid, at barnet ikke er omfattet af en af udelukkelsesgrundene omhandlet i dette direktiv, og at barnet ikke på grund af sit statsborgerskab eller et andet forhold, der karakteriserer dets personlige retlige status, har ret til en bedre behandling i den nævnte medlemsstat end den, der følger af tildelingen af flygtningestatus.

Domstolens bemærkninger

Domstolen fastslår for det første, at et barn, der befinder sig i en situation som den i hovedsagen omhandlede, ikke opfylder betingelserne for at blive tildelt individuel flygtningestatus i henhold til den ordning, der er indført ved direktiv 2011/95.

Det følger nemlig af nævnte direktiv, at kvalificeringen som flygtning kræver opfyldelsen af to betingelser, som vedrører dels frygten for forfølgelse, dels manglende beskyttelse mod forfølgelse fra det tredjeland, hvor den pågældende er statsborger. LW ville imidlertid kunne nyde effektiv beskyttelse i Tunesien. I denne sammenhæng bemærker Domstolen, at en ansøgning om international beskyttelse i henhold til den ordning, der er indført ved direktiv 2011/95, ikke kan imødekommes på individuelt grundlag alene med den begrundelse, at et medlem af ansøgerens familie har en velbegrunnet frygt for forfølgelse eller løber en reel risiko for at lide alvorlig overlast, når det er godtgjort, at ansøgeren på trods af sin tilknytning til dette familiemedlem og den særlige sårbarhed, der følger heraf, ikke selv er udsat for trusler om forfølgelse eller alvorlig overlast ⁵.

For det andet bemærker Domstolen, at der i direktiv 2011/95 ikke er fastsat en afledt udvidelse af flygtningestatus til en flygtnings familiemedlemmer, når disse ikke individuelt opfylder betingelserne for tildeling af denne status. Dette direktivs artikel 23 begrænser sig nemlig til at pålægge medlemsstaterne at udforme deres nationale lovgivning således, at sådanne familiemedlemmer, for så vidt som dette er foreneligt med familiemedlemmets personlige retlige status, har ret til visse fordele, som bl.a. omfatter udstedelse af en opholdstilladelse eller adgang til beskæftigelse, og som har til formål at opretholde familiens enhed. Medlemsstaternes forpligtelse til at fastsætte bestemmelser om adgang til disse fordele omfatter i øvrigt ikke børn af en person med international beskyttelse, som er født i værtsmedlemsstaten i en familie, der er stiftet dér.

For at afgøre, om en medlemsstat ikke desto mindre med henblik på at opretholde familiens enhed kan tildele en afledt flygtningestatus til et barn i LW's situation, bemærker Domstolen for det tredje, at artikel 3 i direktiv 2011/95 giver medlemsstaterne beføjelse til at indføre gunstigere standarder for fastsættelse af, hvem der kan anerkendes som flygtninge, for så vidt som disse standarder er forenelige med dette direktiv.

Sådanne standarder er navnlig uforenelige med direktivet, hvis de tilsigter at give flygtningestatus til tredjelandstatsborgere, der befinder sig i situationer, som savner enhver forbindelse med rationalet bag international beskyttelse ⁶. Der består således en forbindelse mellem den automatiske, afledte, udvidelse af flygtningestatus til et mindreårigt barn af en person, der er blevet tildelt denne status – uafhængigt af, om dette barn individuelt opfylder betingelserne for tildeling af denne status, og herunder når barnet er født i værtsmedlemsstaten – hvilken udvidelse er fastsat i den i hovedsagen omhandlede lovgivning med henblik på opretholdelsen af flygtningefamiliers enhed, og rationalet bag international beskyttelse.

Domstolen bemærker imidlertid, at der kan forekomme situationer, hvor automatisk afledt udvidelse med henblik på opretholdelse af familiens enhed af flygtningestatus til et mindreårigt barn af en flygtning på trods af denne forbindelse er uforenelig med direktiv 2011/95.

For det første er det forbehold, der er fastsat i direktivets artikel 3, til hinder for, at en medlemsstat vedtager bestemmelser om tildeling af flygtningestatus til en person, der er udelukket herfra i medfør af nævnte direktivs artikel 12, stk. 2. Den i hovedsagen omhandlede lovgivning udelukker imidlertid sådanne personer fra at drage fordel af udvidelsen af flygtningestatus.

⁵ Jf. dom af 4.10.2018, Ahmedbekova ([C-652/16](#), præmis 50)

⁶ Jf. dom af 4.10.2018, Ahmedbekova ([C-652/16](#), præmis 71)

For det andet udelukker forbeholdet i artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95, at de fordele, der tildeles en person med international beskyttelse, udvides til at omfatte et af denne persons familiemedlemmer, såfremt dette ville være uforeneligt med det pågældende familiemedlems personlige retlige status. Domstolen præciserede rækkevidden af dette forbehold, som ligeledes skal iagttages, når en medlemsstat anvender gunstigere standarder, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktivs artikel 3, hvorefter den status, der indrømmes en person med international beskyttelse, automatisk udvides til at omfatte dennes familiemedlemmer, uanset om de individuelt opfylder betingelserne for tildeling heraf.

I denne henseende ville det være uforeneligt med den personlige retlige status for et barn af en person med international beskyttelse, som ikke individuelt opfylder betingelserne for at opnå denne beskyttelse, at udvide adgangen til de fordele, der er omhandlet i artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95, eller til den status, der tildeles personen med international beskyttelse, til at omfatte barnet, når dette barn er statsborger i værtsmedlemsstaten eller har et andet statsborgerskab, som – henset til alle de forhold, der karakteriserer den pågældendes personlige retlige status – i denne medlemsstat giver vedkommende ret til en behandling, der er bedre end den, der ville følge af en sådan udvidelse. Denne fortolkning af det forbehold, der er indeholdt i artikel 23, stk. 2, i direktiv 2011/95, tager hensyn til barnets tarv, i lyset af hvilket denne bestemmelse skal fortolkes og anvendes.

I det foreliggende tilfælde fremgår det ikke, at LW på grund af sit tunesiske statsborgerskab eller et andet forhold, der karakteriserer hendes personlige retlige status, har ret til en bedre behandling i Tyskland end den, der følger af den afledte udvidelse af den flygtningestatus, som hendes far er blevet tildelt.

Endelig præciserer Domstolen, at foreneligheden med direktiv 2011/95 af anvendelsen af gunstigere nationale bestemmelser som de i hovedsagen omhandlede på en situation som LW's ikke afhænger af, om det er muligt for hende og hendes forældre at bosætte sig i Tunesien. Da dette direktivs artikel 23 tilsigter at gøre det muligt for en flygtning at nyde de rettigheder, som den pågældende er tillagt ved denne status, og samtidig opretholde sin families enhed på værtsmedlemsstatens område, kan den omstændighed, at der for LW's familie foreligger en mulighed for at bosætte sig i Tunesien, ikke begrunde, at forbeholdet i denne bestemmelses stk. 2 skal forstås således, at det udelukker, at sidstnævnte tildeles flygtningestatus, eftersom en sådan fortolkning ville indebære, at hendes far skulle give afkald på den ret til asyl, som han er blevet indrømmet i Tyskland.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retstvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127